

Un dolç retrobament

Voldria veure't, escoltar la teva veu, mirar els teus ulls.
JP

Qui m'ho havia de dir que quaranta-quatre anys després d'aquell nostre primer
encontre, avui tornaria a emprendre el mateix camí per passar de nou uns dies al seu
costat. Sé del cert, que si no hagués estat per aquell somni, avui no seria dalt d'aquest
avió i a punt d'enlairar-me cap a Barcelona.

Fa un parell de mesos, em vaig despertar de matinada xopa de suor i d'angúnia.
Se'm va aparèixer mort! El seu cos surava dins la mar de bocaterrosa. No em vaig poder
treure aquella terrible imatge del cap en tot el dia. Què hi havia de cert en aquell
malson? I si era veritat i havia vingut a dir-me adéu abans de deixar aquest món? No va
ser fins l'endemà que vaig trobar a les golfes de casa la capsa on hi guardava tots els
records del meu primer viatge al Canadell, aquella que duia per nom: «*L'été inoubliable
de 1934*». Després de rellegir totes les seves cartes i postals, em vaig demanar qui em
podria dir si el meu estimadíssim vagabund era mort? Sagarra? Impossible! Mineu?
Tampoc. Tal vegada, Vergés? Sí, ell segur que ho sabia del cert.

«*Quando, dove e como è morto Josep Pla?*», vaig començar així la meva carta,
sense embuts, perquè ho pressentia i en volia conèixer tots els detalls. Una setmana
després m'arribà la resposta. Anava errada. *Quel soulagement !* Els ulls se m'ompliren

de llàgrimes en saber que era viu i sobretot en llegir que em volia tornar a veure, després de tants anys, i que si acceptava d'anar-hi, em rebria al seu mas per uns dies.

I pensar que aquest vespre serem tots dos sols a Llofriu. No sé ell, però jo tinc tot de papallones voleiant dins del meu estómac i el cap ple de records inoblidables...

Un matí d'agost de 1934 trepitjava per primer cop la petita platja del Canadell i en baixar de l'autobús el vaig veure palplantat davant la reixa de casa seva. Alt, corpulent, abillat amb una blanquíssima camisa que contrastava amb la pell emmorenida pel sol. No em treia els ulls de sobre, uns ulls petits i vius, que m'impressionaren per la seva brillantor, com un far que mai s'apaga. Apurava, en aquell instant, una cigarreta i deixà anar enlaire un nuvolet de fum que va fer que la seva cara quedés mig amagada rere un munt d'ombres, fent encara més viu el desig. *Quel bel homme !* El seu cunyat ens presentà i ell, atent, de seguida em feu l'amistat i en aquell besamans hi vaig deixar preses totes les meves esperances de tornar-lo a veure.

Un cop instal·lada a casa dels meus oncles, no me'n vaig poder estar d'anomenar-lo. En sentir dir el seu nom, tots dos arrufaren el nas, mal presagi. «Ni t'hi acostis!» exclamà amb desgana la tia Elsa. «Frequenta males companyies», reblà l'oncle Emili. Uns consells que arribaven tard, el meu cor feia estona que havia guanyat el combat a la raó. Aquella tarda no me'l vaig poder treure del cap, el meus pensaments vagarejaven enmig d'aquell núvol de fum i tota la nit la vaig passar en blanc esperant que l'endemà me'l trobés, ni que només fos per un instant.

En despuntar el dia, vaig sortir a passejar i el desig em dugué de nou al Canadell. Quina quietud, quina llum, quina bellesa... Em vaig descalçar i vaig baixar a la platja. La sorra granada era fresca i cruixia a cada pas que donava. El meu cos s'estremí en posar els peus dins d'aquella aigua cristal·lina, com unes hores abans ho féu en notar el

frec de la seva mà. No me'n vaig poder estar i em vaig banyar en aquella mar tan immensament blava i en acabat em vaig asseure en una roca a esperar-lo. Per fortuna meva, no trigà.

—Bon dia, bruna d'ulls grisos! —em va dir amb aquella veu, tan particular que tenia, amarada de nocturnitat i de tabac.

I jo només li vaig poder dedicar un somriure, la seva presència m'imposava. I acompanyats de la remor de les onades, ens vam explicar pausadament la vida i recordo com si fos ara, com se'n reia de la meva joventut i de les meves il·lusions. Jo acabava de fer vint anys i ell ja anava pels trenta-cinc.

—A què us dediqueu? —em va preguntar sorneguer.

—A l'art, a la literatura i també canto... I vós? —li vaig demanar tot seguit, per fer-me passar la timidesa.

—Sóc periodista i escriptor.

I després d'un breu silenci, em proposà:

—Vol conèixer la vida que menem aquí, senyoreta Lilian?

—Res em plauria més en aquest moment.

I aquell mateix capvespre ens escapem fins a Palamós i bevem un vi rosat en una taverna prop de l'església que ens endolceix els mots i ens capgira els pensaments i mengem peixets fregits —serrans i jurioles— que ens omplen el paladar de salaborr. I l'endemà visitem la platja de la Fosca i a la tarda ens apropem fins a Sa Riera i un dia em presenta a l'Hermós, qui ens convida a sopar a la seva barraca d'Aigua Xelida i ens cuina una llagosta acabada de pescar que és tota una delícia i mentre ell es fuma un caliquenyo sota l'encanyissat de l'entrada, nosaltres dos ens banyem despullats, amb una lluna plena que ens mira de reüll i el meu cor s'embala quan, en un redós, em promet un futur esplèndid. A Figueres ens passegem agafats de bracets per la Rambla, a

Port de la Selva conec Sagarra, que en aquells moments té entre mans una novel·la i a Barcelona, davant la dama del paraigua del Parc de la Ciutadella, em xiuxiueja paraules boniques a cau d'orella que em fan perdre per un instant la vergonya. I en tot moment xerra pels descosits i em regala uns mots plens de tendresa que per sempre més els duc escrits al cor i mai més oblidat.

Retorno amb desgana a Zürich, després de viure aquelles vacances tan particulars que em va fer passar i ens escrivim sovint i tot allò que no vam gosar dir-nos de viva veu ho fem a través de la lletra. I en una carta em confessa que m'enyora, en una altra em parla d'un dolç retrobament i a la següent tot es capgira, una incertesa que m'entristeix, però malgrat tot jo el segueixo esperant fins que en encetar una nova primavera, dono per fet que no ens veurem més, perquè, com sàviament em diu en una de les seves cartes, «els amors d'estiu cauen amb les fulles».

Cabin crew landing...Mesdames et messieurs dans quelques instants nous atterrissons à l'aéroport de Barcelone. La température est de 17 degrés, ciel dégagé. Nous vous souhaitons un agréable séjour.

Conservarà encara les meves cartes? Tindrà penjada a la paret del costat dels seus llibres aquella aquarel·la tan bonica que vaig pintar a l'estació de Zürich i que un dia li vaig enviar? Què en deu haver fet de les meves fotografies? I dels llibres... Poc importa, només desitjo que, el meu petit amor del Canadell, sigui tan intel·ligent i divertit com ho fou aquell estiu de 1934.

Clara Ventura